

Arrest

nr. 126 748 van 4 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.(...) A.(...), bent een eenenveertigjarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine. U bent geboren in de stad Kaboel. Toen u vier jaar was verhuisde u naar het dorp Sakthazian in het district Balkh in de gelijknamige provincie. In 1376 (21 maart 1997 – 21 maart 1998) kwamen uw ouders om door een raketaanval op hun huis. Na de dood van uw ouders verhuisden u en uw zus naar de wijk Saidabad in de stad Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh. U studeerde tot de negende klas en werkte sinds uw kindertijd in het bouwbedrijf K.(...) F.(...) waarvan uw vader directeur was. In het jaar 1373 of 1374 (21 maart 1994 – 21 maart 1995 of 21 maart 1995 – 21 maart 1996) werd u onderdirecteur van het bouwbedrijf van uw vader. U bent gehuwd met R.(...) K.(...). U heeft drie kinderen: T.(...) S.(...) (14 jaar), M.(...) (12 jaar) en M.(...) (9 jaar). Uw echtgenote, uw drie kinderen en uw zus verblijven momenteel in de wijk Qalai Zaman Khan in de stad Kaboel bij uw schoonfamilie.

U kreeg in 1383 (21 maart 2004 – 21 maart 2005) twee bouwopdrachten van ex-president en leider van Jamiat-e-Islami Burhanuddin Rabbani. Het ene contract ging om de bouw van 631 marktkramen, het andere contract ging om de bouw van een moskee die moest heropgebouwd worden. Deze contracten werden geregeld door de tussenpersonen S.(...) K.(...), A.(...) M.(...), H.(...) N.(...), N.(...) en Q.(...) A.(...) H.(...). In het jaar 1384 (21 maart 2005 – 21 maart 2006) werden de werken beëindigd. U werd niet volledig uitbetaald. U kreeg de helft van het bedrag voor de bouw van de marktkramen. Nadien kreeg u nog een deel van het bedrag. Zij zijn u echter nog 250.000 dollar verschuldigd. Toen u pogingen deed om de volledige uitbetaling te bekomen, werd u aan het lijntje gehouden. U ging vervolgens drie of vier keer naar het huis van Rabbani in de wijk Wazir Aqbar Khan. Daar werd u door zijn lijfwachten fysiek aangevallen. De laatste keer moest u vijf tot zes dagen in het hospitaal doorbrengen. U diende vervolgens een klacht in op het politiecommissariaat in Mazar-e-Sharif. Ustad Atta, gouverneur van Balkh en lid van Jamiat-e-Islami, bracht Rabbani op de hoogte van deze klacht. Er werden twee commandanten aangeduid om u te zoeken. Uw winkel werd in de eerste maand van 1386 (hamal, 21 maart – 21 april 2007) gesloten, drie dagen nadat u een klacht had neergelegd. Diezelfde maand werd uw ouderlijk huis in Sakhtazian vernietigd door J.(...), de lokale commandant van Jamiat-e-Islami. J.(...) waarschuwde de dorpelingen dat u zou gekwetst worden indien u zich daar zou vertonen. Daarnaast werd uw auto beschoten door M.(...) H.(...) Q.(...) M.(...) toen u voorbij zijn huis in Saidabad, Mazar-e-Sharif reed. Er vielen geen slachtoffers. U bent naar Herat gegaan. U bracht uw kinderen en echtgenote naar uw schoonvader in Kaboel. In Herat wilde u een klacht indienen tegen Burhanuddin Rabbani. De persoon die daar aanwezig was zei u dat u dit beter niet deed omdat Rabbani invloed heeft in alle provincies en u zou liquideren. Vijftien tot twintig dagen later contacteerde uw schoonvader u. Hij zei u dat de kinderen daar niet konden blijven omdat uw vijanden hem ook lastigvielen. U vond in Herat geen werk en ging toen naar Jalalabad. Daar kon u evenmin aan het werk. Jullie gingen vervolgens naar Pakistan en van Pakistan reisden jullie verder tot Iran. Omdat uw kinderen er geen onderwijs konden volgen, u regelmatig werd tegengehouden omdat u niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte en uw schoonvader u vertelde dat uw vijanden niet meer langskwamen, stuurde u uw kinderen en uw echtgenote terug naar uw schoonvader. Uzelf bleef in Iran. Op het einde van het jaar 1388 (21 maart 2009 – 21 maart 2010) keerde u terug naar Afghanistan nadat u naar de situatie had gepolst en uw schoonvader u had verzekerd dat er niets speciaals was gebeurd. Twee weken na uw terugkeer ging u aan het werk bij een bevriende metaalsmid. Uw echtgenote belde u met de boodschap dat u niet naar huis mocht komen omdat A.(...) M.(...) en S.(...) met acht of negen mensen naar het huis van uw schoonvader waren gekomen en zeiden dat ze ervan op de hoogte waren dat u terug in het land was. U verliet Afghanistan. U verbleef een drietal jaar in Griekenland waarvan u een jaar en drie of vier maanden in een gesloten centrum doorbracht. Na uw vrijlating bent u naar België gereisd waar u op 9 oktober 2013 arriveerde en twee dagen later een asielaanvraag indiende. Na uw vertrek werd uw schoonvader lastiggevalen omwille van uw problemen. Hij kreeg vaak bezoek van personen die wilden weten waar u was. Hij werd een keer naar het politiecommissariaat gebracht en ondervraagd over uw situatie. Op de school vragen onbekenden in welke klas uw zoon zit. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de personen die als tussenpersonen optraden bij het onderhandelen van de bouwwerken die u uitvoerde in opdracht van Burhanuddin Rabbani. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een document dat betrekking heeft op uw legerdienst, een document over een medische opleiding, 21 foto's, 2 bouwplannen, een document dat betrekking heeft op de overuren die door uw werknemers werden gemaakt, een bouwcontract, een document met betrekking tot het geld dat u verschuldigd was voor de bouw van de moskee, vijf rekeningen van de aankoop van materialen, uw taskara, een bevestigingsbrief van Fardeen Metaal Shop en de Federatie van Ambachten en Handelaars, twee enveloppes en een bedrijfsvergunning.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig zijn.

U verklaart dat u een terugkeer naar Afghanistan vreest omdat u vervolgd werd door Burhanuddin Rabbani en zijn medewerkers omdat zij u niet volledig uitbetaalden voor de bouwwerken die u in hun opdracht had uitgevoerd in de jaren 1383 en 1384 (21 maart 2004 – 21 maart 2006) en u tot de eerste maand van 1386 (hamal, 21 maart – 21 april 2007) een aantal pogingen had ondernomen om

dit geld te alsnog te verkrijgen (CGVS pp.6,10,11). Aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u gedurende jaren zou worden vervolgd omdat u nog geld tegoed had. U zou een aantal keer naar het huis van Burhanuddin Rabbani zijn gegaan om uw geld te vragen en u zou een klacht tegen Rabbani hebben ingediend in het politiecommissariaat van Mazar-e-Sharif (CGVS pp.6,10,14). Het is echter weinig aannemelijk dat machtige personen zoals ex-president Rabbani en zijn invloedrijke medestanders u omwille van deze acties jarenlang zouden zoeken om u uit te schakelen. Bovendien ondernam u in de eerste maand van 1386 (hamal, 21 maart – 21 april 2007) voor het laatst een poging om het resterende bedrag te bekomen door een klacht in te dienen tegen Burhanuddin Rabbani in het politiecommissariaat van Mazar-e-Sharif (pp.CGVs p.10,11). U verklaart dat u nadien geen acties meer heeft ondernomen om aanspraak te maken op het geld dat u verschuldigd was (CGVS p.11). Het is dan ook niet geloofwaardig dat de personen die u verklaart te vrezen u bleven vervolgen toen u op het einde van het jaar 1388 (21 maart 2009 – 21 maart 2010) uit Iran naar Afghanistan terugkeerde (CGVS pp.8,11,12) en dat zij zelfs na uw vertrek uit Afghanistan in de lente van 2010 uw schoonvader bleven opzoeken om uw verblijfplaats te achterhalen (CGVS p.11).

Gevraagd waarom pogingen werden ondernomen om u te doden, verklaart u dat dit gebeurde omdat zij u het restbedrag niet wilden betalen (CGVS p.11). Gevraagd waarom u nog steeds zou gezocht en bedreigd worden terwijl u reeds lange tijd het geld op geen enkele manier meer probeerde terug te vorderen, verklaart u dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan van plan was om eerst werk te zoeken en dan uw geld te vragen en dat zij dit wisten (CGVS p.11). Deze verklaringen zijn echter niet overtuigend. Uw verklaarde vijanden zijn machtige personen. Het gaat om ex-president Burhanuddin Rabbani en zijn invloedrijke commandanten (CGVS pp.13,15,16). Toen u een klacht indiende bij de politie in Mazar-e-Sharif werd Rabbani hier volgens uw verklaringen van op de hoogte gebracht met als gevolg dat uw winkel werd gesloten en dat twee commandanten werden aangeduid om u te doden (CGVS pp.6,7,9). U verklaart dat u beschoten werd, dat het huis van uw moeder werd vernield en dat het huis van uw vader werd ingenomen (CGVS p.7). Indien uw vijanden zo machtig zijn dat zij op deze manier reageerden op een poging van u om een klacht in te dienen, is het niet geloofwaardig dat zij u jarenlang zouden achtervolgen om te voorkomen dat u, een doorsnee burger zonder politieke macht, uw geld alsnog zou opeisen.

Bovendien werd de opdrachtgever van het project, Burhanuddin Rabbani, op 20 september 2011 gedood (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). In deze context is het niet geloofwaardig dat de tussenpersonen die het contact tussen Rabbani en u verzekerden, u alsnog zouden blijven vervolgen en een drietal jaar na uw vertrek uit Afghanistan bij uw schoonvader in Kaboel zouden zoeken (CGVS pp.8,12,13).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de positie en activiteiten van de personen die u sinds jaren zouden vervolgen, vaag zijn. U verklaart dat het om commandanten gaat die de leiding hebben over 100, 200 of 300 gewapende mannen en dat zij contacten hebben met commandanten in andere provincies (CGVS pp.13,15). Gevraagd naar meer informatie over hun activiteiten, verklaart u dat u reeds verteld heeft wat u wist en kunt u geen bijkomende inlichtingen geven (CGVS p.15). Het feit dat u niet beter op de hoogte bent van de situatie en de positie van de personen die u sinds jaren zou vrezen en die er verantwoordelijk voor zouden zijn dat u Afghanistan meermaals diende te verlaten, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Omwille van voorgaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u Afghanistan ontvluchtte wegens een gegronde vrees voor vervolging door commandanten van Burhanuddin Rabbani zaliger omdat uw constructiebedrijf niet volledig werd uitbetaald voor de projecten die u uitvoerde in de jaren 1383 en 1384 (21 maart 2004 – 21 maart 2006) en u tot de eerste maand van 1386 (hamal, 21 maart – 21 april 2007) een aantal pogingen had ondernomen om dit geld te alsnog te verkrijgen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U legt rekeningen van aangekocht materiaal, foto's van uw werknemers, plannen van de projecten die u uitwerkte, documenten met betrekking tot de overuren van uw werknemers, het contract voor de bouw van de shops en een handelsvergunning voor. Deze documenten ondersteunen uw verklaring dat u een constructiebedrijf had in Mazar-e-Sharif, hetgeen niet door het CGVS wordt betwist. Er wordt echter op geen enkel van deze contracten en werkdocumenten verwezen naar Burhanuddin Rabbani, de toenmalige voorzitter van het parlement waarvoor u de projecten zou hebben uitgevoerd en in wiens opdracht u later zou zijn vervolgd (CGVS pp.2-6). U verklaart dat de handtekening van A.(...) M.(...), een van Rabbani's commandanten die u vervolgden, te zien is op de aankoopbewijzen van materialen die u voorlegt (CGVS p.4). Het kan echter om eender welke persoon gaan die voor u

materialen heeft aangekocht en vormt geen bewijs voor het feit dat deze A.(...) M.(...) een commandant zou zijn van Burhanuddin Rabbani, noch voor de vervolging waarvan u verklaart het slachtoffer te zijn geweest. In de brief die op datum van 16 januari 2014 op uw aanvraag werd opgesteld door de Fardeen Metaal Shop en de Federatie van Ambachten en Handelaars wordt bevestigd dat u een metaalbedrijf had gedurende zes maanden in Mazar-e-Sharif en dat u uit de regio verdween nadat u werd bedreigd door mensen die voor Commandant Burhanuddin Rabbani werkten. Deze brief heeft een gesolliciteerd karakter en is onvoldoende overtuigend om uw onaannemelijke verklaringen over uw problemen in Afghanistan om te buigen. Het CGVS betwist niet dat u een constructiebedrijf had in Mazar-e-Sharif. Wat betreft de bevestiging van uw problemen met personen die geassocieerd waren met Commandant Burhanuddin Rabbani, dient te worden opgemerkt dat deze bevestiging op uw aanvraag werd opgesteld en dat er slechts in zeer algemene termen wordt geschreven over uw situatie in Afghanistan. Terwijl u verklaart dat uw winkel werd gesloten, dat u werd beschoten, dat al uw eigendommen werden vernield of ingenomen, wordt in deze brief slechts vermeld dat u bedreigd werd door personen en daardoor uit de regio verdween. Uw taskara, het document met betrekking tot uw legerdienst en het document waarin bevestigd wordt dat u deelnam aan een medische opleiding, ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit. Deze wordt niet betwist door het CGVS. De enveloppes die u voorlegt tonen dat u post heeft ontvangen uit de provincies Balkh en Kaboel maar hebben verder geen relevantie bij de beoordeling van uw asielrelaas.

Daarnaast wordt geoordeeld dat u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Mazar-i Sharif van de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 5 december 2013) blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. Het district Mazar-i Sharif zelf is de afgelopen decennia relatief geïsoleerd geweest van het conflict. Hierdoor kon haar politieke en economische gewicht groeien en wordt ze nu beschouwd als officiële hoofdstad van het Noorden. In de verslag periode werd er enkel melding gemaakt van één doelgerichte politieke moord in Mazar-i Sharif. Uit de informatie blijkt bovendien dat Mazar-i Sharif een toevluchtsoord vormt voor families uit andere districten die de onveiligheid of droogte ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i Sharif van de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), van artikel 3 EVRM, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker stelt dat, gelet op de volatiele toestand in Afghanistan, het de taak is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de situatie actueel te beoordelen. De gebruikte informatie dateert echter van 20 november 2013. Tevens betwist verzoeker de veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh. Bovendien zal hij *de facto* gelijkgesteld zijn met een IDP, in de onmogelijkheid verkeren zich te vestigen en geen toegang hebben tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg. Ook wijst verzoeker op de precaire situatie van terugkeerders.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, een rapport van UNAMA van 30 juli 2013, een verslag van de contactvergadering van 10 september 2013 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, een rapport van het European Country of Origin Information Network van 3 oktober 2013, een rapport van ANSO, het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van december 2013, een rapport van de US Department of Defense van 14 november 2013, een rapport van de UNHCR van 9 juni 2013, een rapport van RAWA en een aantal persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in totaal 325.000 dollar moest ontvangen, maar dat Rabbani hem niets betaalde voor de werkzaamheden (stuk 14, vragenlijst, vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij de helft betaald kreeg en dat hij ook een deel van de tweede helft kreeg nadat hij dit gedurende een jaar opvolgde (stuk 7, gehoorverslag, p. 5, 14). Voorts stelt hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij nog 250.000 dollar diende te krijgen (stuk 7, gehoorverslag, p. 5).

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij Afghanistan in 2007 verliet en naar Iran ging. In Iran kreeg verzoeker geen verblijfsvergunning en zou hij gerepatriëerd worden. Voorts verklaarde verzoeker dat zij hem hebben vrijgelaten "door de overheid om te kopen". Doordat hij kinderen had werd hij echter door een Afghaan die daar werkte geholpen. Verzoeker stuurde zijn vrouw en kinderen terug naar Afghanistan, maar kon door zijn beweerde problemen zelf niet terugkeren (stuk 14, vragenlijst, vraag 5). Ook uit de verklaringen omtrent zijn reisweg blijkt dat verzoeker niet meer naar Afghanistan terugkeerde nadat hij het land verliet in 2007 (stuk 14, verklaring, vragen 32, 33). Nog volgens deze verklaringen zou verzoeker twee en een half jaar in Iran verbleven hebben (stuk 14, verklaring, vraag 33). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij een jaar en drie maanden werkte in Iran en vervolgens terugkeerde naar Afghanistan. Na enkele weken in Afghanistan zou hij echter opnieuw problemen gekregen hebben (stuk 7, gehoorverslag, p. 8, 11, 18).

Daarnaast stelt de Raad vast dat de laatste poging die verzoeker ondernam om dit geld op te eisen dateert van de eerste maand van 1386 (21 maart – 21 april 2007), toen verzoeker een klachtenbrief schreef aan de politie (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7, 10, 11). Nadien zou verzoeker geen enkele actie meer ondernomen hebben om dit geld terug te vorderen (stuk 7, gehoorverslag, p. 11). Ook toen hij na zijn periode in Iran zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan zou verzoeker, hoewel hij stelt dit wel van plan te zijn geweest nadat hij zich gesetteld had, geen actie ondernomen hebben (stuk 7, gehoorverslag, p. 8, 11, 12). De Raad stelt dan ook vast dat het niet aannemelijk is dat zijn belagers hem bleven vervolgen. De Raad stelt vast dat dit geenszins kan overtuigen, nu dit een loutere bewering van verzoeker is. Tevens verklaart verzoeker dat zij stopten met langskomen toen zij zich realiseerden dat hij in Iran verbleef en dat zij terug begonnen te komen toen hij opnieuw in Afghanistan verbleef. Verzoeker stelt hieromtrent slechts dat zij wisten dat hij eerst twee weken werk wou zoeken en daarna het geld opnieuw zou vorderen (stuk 7, gehoorverslag, p. 11). Echter, nu zouden zij nog steeds naar het huis van zijn schoonvader komen om hem te zoeken (stuk 7, gehoorverslag, p. 12). De Raad ziet niet in waarom zij verzoeker zouden blijven zoeken, indien zij reeds na twee keer doorhadden dat hij niet meer in Afghanistan verbleef toen verzoeker zich in Iran bevond (stuk 7, gehoorverslag, p. 11). Tevens is het niet aannemelijk dat machtige personen zoals ex-president Rabbani en zijn commandanten verzoeker zouden blijven vervolgen in verband met het opeisen van een geldsom, in het bijzonder omdat reeds duidelijk werd dat de eerdere pogingen van verzoeker om dit bedrag op te eisen geen effect hadden. Verzoeker verklaarde immers dat zijn winkel werd afgesloten door de politie nadat hij klacht had ingediend omdat zijn belagers invloedrijke mannen zijn en dat zij connecties hadden met de politie (stuk 7, gehoorverslag, p. 6, 10, 13, 15, 16). Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier dat Burhanuddin Rabbani, die het geld aan verzoeker verschuldigd was, op 20 september 2011 vermoord werd. Dat zijn zoon en de tussenpersonen die voor hem werkten verzoeker zouden blijven vervolgen bijna drie jaar na de dood van Rabbani, terwijl verzoeker reeds zeven jaar lang geen poging ondernam om dit geld te bekomen en meer dan drie jaar geleden uit Afghanistan vertrok, is geenszins aannemelijk (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er een vete ontstond omdat hij zijn mond niet hield over de praktijken van Rabbani en zijn medewerkers, stelt de Raad vast dat uit verzoeker zijn verklaringen blijkt dat hij na zijn klacht bij de politie zeven jaar geleden geenszins meer pogingen ondernam om deze zaken aan de kaak te stellen (stuk 7, gehoorverslag, p. 6, 7, 11). Overigens blijkt uit de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet met officiële, maar voornamelijk met onderhandse contracten werkte (stuk 14, vragenlijst, vraag 5). De verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij onrechtmatige praktijken aan de kaak wilde stellen die veel Afghanen meemaakten zijn dan ook niet geloofwaardig. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het niet enkel om tegoed van het geld ging, maar tevens over het feit dat zij zijn eigendommen willen confisqueren, stelt de Raad vast dat dit geenszins een ander licht werpt op het asielrelaas van verzoeker. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker ook geenszins dat dit de basis vormt van zijn probleem. Immers, de beweerde problemen ontstonden doordat verzoeker geld tegoed had van Rabbani. Overigens was het ook dienaangaande dat verzoeker klacht indiende bij de politie (stuk 7, gehoorverslag, p. 5, 6, 7). Waar verzoeker verwijst naar een rapport van RAWA, een persartikel omtrent Rabbani om aan te tonen dat deze wel degelijk corrupt was en een algemene ambtsbericht met betrekking waarin sprake is van oude vetes en landroof, stelt de Raad vast dat uit de hierboven gemaakte vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke problemen van verzoeker met Rabbani. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft, gelet op wat voorafgaat, hieromtrent in gebreke.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat

verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Mazar-i Sharif in de provincie Balkh, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 20 november 2013; COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie – Regionale Analyse. Deel II: Noord en West-Afghanistan*" van 5 december 2013) blijkt dat Mazar-i Sharif de officiële hoofdstad van het noorden van Afghanistan is. Door relatief geïsoleerd te zijn van het conflict, is het politieke en economische evenwicht van deze stad erg groot en groeiend. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Slechts twee kleinere districten die grenzen aan buurprovincie Sar-i Pul, Chimal en Chahar Bolak en in mindere mate Dawlatabad, kennen vanouds een AGE-aanwezigheid, gebed in de Pashtu populatie van beide districten, die voor enige instabiliteit zorgt in deze districten. In 2012 werden de opstandelingen uit deze districten en andere bolwerken in het noorden verdreven, onder meer door de inzet van CIP en ALP-milities. In 2013 bleken ze te zijn teruggekeerd, maar bleven daar sterk onder druk van de ANSF en IMF. Daarnaast zouden de afgelopen jaren zo'n 8000 families onderdak hebben gezocht in Mazar-i Sharif. Gedurende de wintermaanden van begin 2013 kwam er overigens bijna geen nieuws over incidenten uit de provincie. Voorts kwam, net als in de voorgaande jaren, regelmatig het nieuws terug van groepjes opstandelingen die het vredes- en reïntegratieproces vervoegden en in augustus kwam het bericht dat de provincie nu ook een Afghan Special Police Force, een elite Crisis Response Unit, heeft.

Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Mazar-i Sharif in de provincie Balkh geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde rapport van UNAMA, de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, het rapport van het European Country of Origin Information Network, het rapport van ANSO, het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, het rapport van de US Department of Defense, het rapport van de UNHCR en de persartikelen bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in Mazar-i Sharif een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Met betrekking tot het verslag van de contactvergadering van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 10 september 2013 stelt de Raad vast dat hierin geenszins concrete informatie over de toestand in Afghanistan in vervat is. Bovendien dateert de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier van na deze vergadering en werd de situatie in Afghanistan aldus inmiddels opnieuw geanalyseerd. Verzoekster brengt evenmin recentere informatie aan dan deze opgenomen in het administratief dossier, noch toont zij aan dat de situatie inmiddels gewijzigd is. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van de informatie aanwezig in het administratief dossier te ondergraven.

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rapporten van UNHCR blijkt dat de leefomstandigheden voor *internally displaced persons* en terugkeerders erbarmelijk kunnen zijn. Verzoeker is echter zelf afkomstig uit Mazar-i Sharif en maakt niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF